

Chương 38

Một Vụ Cướp Tiêu

ió từng cơn mạnh lồng lộng thổi về, cuốn rạp những cây cao, những bụi rậm.

Cảnh khuya xào xạc, lá đổ bay vèo.

Con đường núi càng sâu càng vắng lặng âm u, thời khắc đang giữa trưa mà khách lữ hành vẫn nghe rợn người như trong đêm vắng.

Những truyện quái dị bắt đầu phát sanh.

Chuyện quái dị đầu tiên là nếu bánh xe lún xuống bùn đất vẽ thành những vết dài lúc chuyển động, là một sự thất thường, nhưng bánh xe vẫn bám sâu vào con sơn lộ, toàn trải đá, như lăn trên đất mềm.

Tiêu cục phó Châu Anh kinh hãi trước hiện tượng đó, vội phóng ngựa đến phía trước, báo cáo sự nhận xét cho tiêu cục chủ biết.

Thần Ứng Thủ Vệ Bắc Hải có vẻ không tin, vội đi quan sát liền.

Quả đúng như lời Châu Anh báo cáo, bánh xe lún xuống đất ba tấc sâu, kéo thành vết dài trên con sơn lộ.

Y cũng kinh hãi không kém tên phụ tá.

Mổ hôi trán đã đượm những hạt to, hấn nhìn Nam Minh Kiếm Châu Anh, không thốt được một lời.

Nam Minh Kiếm Châu Anh không dấu vẻ khẩn trương, hấn đằng hắng lên mấy tiếng, xua đuổi sự ngập ngừng thốt :

- Ba lão già trên xe giám thị oai như thế, tất họ có chỗ ý quan trọng vững chắc, bây giờ mình làm sao đây hử Vệ huynh ?

Cả hai đã hiểu.

Ở dĩ bánh xe lún sâu vào sơn lộ là vì ba lão già dùng pháp Thiên Cân Trụy dồn bánh xe lún xuống, nghiền đá, hấn thành rãnh.

Như vậy, ba lão già có vũ công ghê gớm, và như vậy, tiêu cục chủ Vệ Bắc Hải đã làm người, rồi từ làm người đi đến hồng việc không xa lắm.

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải ngẩng mặt nhìn lên tầng không lòng băng khuâng lo ngại. Y không còn tự tin, viễn ảnh thành công phút chốc phai mờ, nhường chỗ cho niềm thất vọng dâng lên.

Gương mặt hần trầm trọng vô cùng.

Lâu lắm, hần cất tiếng nói với giọng kiên quyết :

- Sự tình đã đến giai đoạn này rồi, không còn lùi lại được nữa ! Phải thi hành theo kế đã định, dù thành, dù bại, phó mặc rủi ro, có suy nghĩ dài dòng chỉ gây nhọc trí, chẳng thay đổi gì được !

Nam Minh Kiếm Châu Anh là con người thận trọng ngay trong việc nhỏ chứ đừng nói việc lớn. Hần lắc đầu :

- Vệ huynh, dù tin tưởng vào thực lực mình đến đâu cũng phải dè dặt, bởi đề phòng thì bao giờ cũng có lợi hơn. Thời khắc hình sự sắp đến rồi, phải kiểm điểm sự việc cho chu đáo đâu vào đấy, có sơ xuất thì chúng ta khó mà thoát tội với Đế Quân.

Hần trầm buồn ra mặt :

- Nghĩ chúng ta bị Huyết Ma Bang chế trụ khổ sở biết bao nhiêu, Vệ huynh cũng như tôi, mà có thể là toàn thể quần hùng không ai cam tâm làn nô lệ cho chúng, đi ngược lại chánh nghĩa công đạo, chuốc lấy sỉ tiên muôn đời.

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải thoáng biến sắc.

Y lắng nghe tiếng bánh xe kèn kẹt trên đá, lòng lo ngại vô cùng.

Cả hai sóng ngựa đi tới không ai thốt với ai lời nào thêm cả.

Lâu lắm bỗng Vệ Bắc Hải thốt :

- Chúng ta đã để lộ chân tướng, chắc chúng đã chuẩn bị đối phó với chúng ta rồi ! Chắc chúng ta phải báo cho Lam Chuỷ đại hộ pháp hay trước.

Nam Minh Kiếm Châu Anh quay ngựa trở về phía hậu. Thần sắc của hần trầm trọng vô cùng.

Khoảng khắc sau, ám hiệu của Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải để hộ tống dừng lại.

Tiếng bánh xe ngừng theo.

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải gọi ba tên tiêu sư lại gần, thì thầm một lúc.

Ba tên tiêu sư gật đầu đoạn thúc ngựa toan quay đi.

Nhưng, từ trong cỗ xe, lão già áo màu tro ôm chiếc rương đi ra, tỏ vẻ kinh dị, hỏi :

- Tiêu cục chủ ơi ! Tại sao mình dừng xe lại chứ? Hay là có sự gì rồi chăng?

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải cố lắng sát khí bốc bùng, thần nhiên điểm nụ cười tươi đáp vội :

- Không có việc gì đâu ! Quý khách am tâm ! Chỉ vì khúc này hung hiểm quá, mình không thể liều lĩnh tiến tới, nên tôi sai ba tên tiêu sư đi quan sát quanh vùng này cho chắc chắn vậy mà !

Lão già áo màu tro gật đầu :

- Tiêu cục chủ chu đáo như thế là phải lắm, chắc chắn chuyến đi này bằng an vô sự vậy ! Bọn chúng được an toàn đến nơi đến chốn rồi, quyết sẽ báo đáp ơn trọng của tiêu cục chủ !

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải điềm nhiên :

- Đó là bổn phận của chúng tôi ! Nhận tiền người thì phải lo việc cho người, có gì đâu mà gọi là ơn với nghĩa? Xin quý khách đừng bận tâm lo nghĩ!

Y vẫy tay một phát, ba tên tiêu sư chạy đi.

Lão già áo màu tro tán thêm mấy cây rồi trở về xe.

Vừa lúc đó một trận quái phong không rõ từ đâu nổi lên, cuốn cát bụi bốc mịt mù. Cát bụi vùn vùn cuốn tít vào mồm, vào mắt của bọn tiêu sư.

Chúng vội nhắm mắt, ngậm kín mồm, đưa tay bịt mũi.

Trong cơn quái phong đang âm ỉ chuyển động, một bóng người vận áo màu tro từ trong cát bụi mịt mù bay vút lên không như con thần ưng vỗ cánh.

Bóng đó lên cao, tà tà bay nghiêng chiếu về vách núi cạnh con lộ thoáng chốc mất hút.

Quái phong vùn lên một lúc rồi lắng dịu. Bầu không khí trở lại trong và tĩnh như cũ.

Bọn tiêu sư hết sức kinh dị, gọi nhau :

- Quái! Trận gió này kỳ lạ thế! Đúng là đất bằng gió dậy!

Nhìn lên nền trời, tiêu cục chủ Thần Ứng Thủ Vệ Bắc Hải tỏ vẻ khẩn trương. Giờ khắc hành sự sắp đến rồi, mà bỗng dưng có luồng gió quái dị nổi lên, làm hấn kinh nghi không ít.

Chính Nam Minh Kiếm Châu Anh tuy trách nhiệm có phần nhẹ hơn tiêu cục chủ, song hậu quả tai hại vẫn đồng đều. Nếu chủ chết thì phó cũng không còn, hấn lo lắng còn hơn tiêu cục chủ.

Hấn nghĩ:

- Hay là một điềm bất tường hiện lên, báo hiệu ngày chung mả của ta? Từ bao lâu rồi Nam Minh Kiếm Châu Anh này hành động khoáng đạt chưa bao giờ bị giang hồ sỉ tiểu, chẳng lẽ hôm nay phải táng mạng chốn này? Sự tình phức dịch cho Huyết Ma Bang, nguyên do là do ta bị chế trụ chứ ta có muốn đâu? Vả lại chỉ là việc tạm thời, chẳng lẽ vì việc này mà trời cao đất dày lại hại ta sao?

Thần Ứng Thủ Vệ Bắc Hải gương tròn mắt nhìn về phía trước mặt ngong ngóng ba tên tiêu sư trở về.

Thời khắc trôi qua, đáng lẽ ba tên tiêu sư phải trở về từ lâu, nhưng lạ lùng làm sao chúng vẫn biệt dạng.

Cũng cửa lúc tiêu cục chủ nôn nao chờ đợi thì quái phong lại nổi lên.

Quái phong nổi lên một lúc rồi lặng yên.

Đã đến lúc khởi sự rồi mà ba tên tiêu sư chưa trở về.

Không lẽ dừng xe mãi, sợ ba lão già sinh nghi, Vệ Bắc Hải phải ra lệnh tiến tới.

Đoàn tiêu cục đi không được một trăm trượng chuyển qua một khúc quanh, bỗng thấy ba xác chết của ba tên tiêu sư nằm ngang chắn đường, đầm trong vũng máu.

Thần Ứng Thủ Vệ Bắc Hải thét lên:

- Có cường bạo!

Mấy tên tiêu sư tiến lên thấy xác đồng bọn cũng rú lên:

- Có tặc hãy đề phòng!

Vừa lúc đó tiếng vó ngựa vang lên đôn đốp phía trước. Vó ngựa càng lúc càng nghe gần.

Chừng như ngựa sải rất nhanh, và đoàn người tiến tới rất đông, lên vó ngựa nghe liên vo, không thể đếm.

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải biết ngay là Lam Chủy Đại Hộ Pháp đã đến.

Cùng đi với Hộ Pháp có một số đông đệ tử nên vó ngựa mới nghe rầm rập như vậy.

Y phẩn khởi tinh thần bật cười ha hả :

- Các vị tiêu sư y theo kế dự định hành sự !

Bọn tiêu sư rập nhau vang một tiếng to, ai vào hện sự lấy. Họ đưa ngựa kết thành vòng to vây quanh bao quanh ba cỗ xe. Từ trong cỗ xe thứ nhất, một lão già thò đầu ra, lộ vẻ kinh hãi hỏi gấp :

- Có việc gì thế? Các vị định làm gì thế?

Bọn tiêu sư đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn lão. Họ không đáp. Họ rút vũ khí đeo bên mình ra cầm tay. Họ nhảy xuống lưng ngựa, từ từ bước tới đứng quanh các cỗ xe.

Lão già cao giọng :

- Các vị đến bảo hộ chúng tôi phải không?

- Tôi nghe nói có giặc có cường đạo gì phải không?

Một tên tiêu sư nóng tính hơn cả bọn, không cần giấu diếm gì nói to :

- Lão già ! Chết đến nơi mà không hay à ! Còn léo nhéo mãi !

Lão già kinh hãi :

- Ấ ! Các vị không bảo vệ cho chúng tôi à ! Các vị bỏ mặc chúng tôi với cường đạo à? Chúng tôi đã đóng đầy đủ tiền bạc cho tiêu cục mà?

Một bọn người áo tím từ xa ảo đến như cuồng phong bão táp, tất cả cùng hét lên một lượt :

- Anh em đâu ! Giết ngay lão ấy đi ! Lấy chiếc rương đó của lão !

Trong đám người áo tím có một người vận áo lam. Người đó đứng sau cùng.

Đó là Lam Chủy Đại Hộ Pháp.

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải đã bay người đến bên lão :

- Đại Hộ Pháp đoán có lẽ đúng ! Sự tình không dễ dàng như tôi nghĩ...

Lam Chủy Đại Hộ Pháp vung cánh tay duy nhất ra gần giọng :

- Sự thể làm sao ?

Thần Ứng Thủ Vệ Bắc Hải đáp nhanh :

- Tôi ngờ rằng ba lão là những tay hữu hăng trong võ lâm !

Lam Chủy Đại Hộ Pháp trợn trừng đôi mắt, bắn hung quang sáng rực khiếp người. Lão đưa tay tát mạnh vào mặt Thần Ứng Thủ hét to :

- Tại sao không báo ta sớm?

Năm ngón tay lão in rành rành trên mặt Thần Ứng Thủ. Y đứng cao đôi mày, ánh mắt ngời lên căm hờn. Y không đáp.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp quát lớn :

- Người còn muốn phản kháng ta nữa không?

Thần Ứng Thủ tỉnh ngộ, lấy lại vẻ kính sợ như ngày nào với Lam Chủy Đại Hộ Pháp. Y ấp úng :

- Khi phát giác ra được ba lão già có võ công, thì đã muộn rồi, không thể nào báo tin kịp cho Đại Hộ Pháp !

Lam Chủy Đại Hộ Pháp hừ lạnh :

- Dù sự việc xảy ra như thế nào, mặc người, nếu sơ suất thì mang đầu về Tổng Đàn nộp ta.

Thần Ứng Thủ run run người vừa sợ vừa giận.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp bỏ mặc y tại chỗ. Lão vọt mình tới chỗ bọn áo tím và bọn tiêu sư đang bao vây ba cỗ xe. Không một tên nào giám đến gần xe, giở tám bao bố chùm mũi.

Lão sôi giận quát :

- Bọn các người rõ thật là đồ ăn hại ! Tại sao không dỡ tám bao bố lên?

Lão hét :

- Mau động thủ ngay ! Kéo ba lão già ấy xuống xe !

Hai tên áo tím bước tới, vừa đưa tay ra, Tiêu cục phó Hà Minh Kiếm Châu Anh cả kinh hét lớn :

- Khoan !

Hắn vừa dứt tiếng, một vật màu lam bay vút tới trước ngực.

Hắn rú lên một tiếng, ngã ngựa người ra, trên ngực có một mũi Lam Lan Chủy Thủ cắm sâu vào.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp nổi giận :

- Kể nào giám ngăn trở hành động của ta? Ta sẽ cho nếm một mũi Lam Lan Chủy Thủ như thế ! Nào kéo ba lão già xuống xe ngay !

Vừa lúc đó, mấy lão già trong xe kêu lên :

- Không xong rồi ! Cường đạo đến ! Cường đạo muốn cướp rương báu vật của mình ! Không xong rồi !

Hai tay áo tím vừa đưa tay ra, toan chụp lấy tấm bố bao xe, bên trong có tiếng thét vọng ra :

- Không xong rồi ! Chúng đã đến rồi !

Tay chưa chạm đến tấm bố, hai tay áo tím kêu oái lên một tiếng, thân hình đã bay ngược trở lại hơn năm trượng xa.

Máu từ người chúng vọt lên không, rơi vãi xuống như một cơn mưa ngâu.

Ba cỗ xe vẫn không nhúc nhích, chứng tỏ một sự cự quay nào bên trong.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp dù quen tính hống hách khing người đến đâu, lúc đó cũng phải giật mình kinh sợ. Lão vẩy tay một phát.

Một mũi Chủy Thủ theo tay lão vút đi, lao thẳng đến tấm bố bao xe.

Phải biết, kình lực do Lam Chủy Thủ phát đi có sức mạnh như sóng biển tràn bờ, như núi đổ triền sâu, thế mà mũi Lam Lan Chủy Thủ chạm đến bao bố rồi, lại rung nhùng nhằng ở đó không bay tới được nữa.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp đã hiểu. Lão gấp phải tay đại kình địch nơi ba lão già quê một cục này.

Trong xe có tiếng kêu quái dị vọng ra :

- Á ! Đau ! Thanh đao màu lam ! Ta chết mất !

Không rõ tại sao mũi Lam Lan Chủy Thủ đang rung rinh nơi bao bố lại bay trở về. Quái ác hơn nữa, mũi Chủy lại nhắm đúng gương mặt của Lam Chủy Đại Hộ Pháp mà bắn tới.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp hoảng hồn né tránh.

Mũi Chủy Thủ bay vù sượt qua vành tai lão, lao luôn đến một tên tiêu sư, cắm ngay vào mũi hắn, nút sâu vào mặt.

Hắn chết không kịp rú, mà Lam Chủy Đại Hộ Pháp cũng một phen hú vía.

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải cúi tiết, cao giọng thách :

- Ba vị cao nhân trong xe kia, nếu mình là đường đường chánh chánh, thì nên tỏ danh hiệu cho bọn ta biết xem nào ! Tiêu Cục Thần Võ không muốn đối phó với những kẻ hàm hồ danh tánh lẫn hành động như thế !

Y vừa buông dứt tiếng cuối, từ nơi cỗ xe thứ ba, một tràng cười cuồng dại vang dội lên. Trong tràng cười có lẫn hai tiếng hú vọng dài. Tiếng cười gieo khiếp đảm người yếu vía, tiếng hú cao tận mây xanh.

Con hồng mã theo sát bên xe, nghe tiếng hú, đứng thẳng hai chân sau, cất cao hai hân trước hí vang rền. Nó vọt hai chân sau một phát, thân hình lao vút lên không lộn đi một vòng, rơi xuống.

Tám bố màu vàng theo xe đột nhiên cuốn cao lên. Đồng thời gian, tám bố bao của xe thứ nhất và xe thứ hai cũng cuốn cao lên.

Hai bóng người, một xanh và một tro từ cỗ xe thứ nhất và nhì, bay vút lên không rồi từ từ rơi xuống lưng con hồng mã.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp nhanh như chớp phóng ra ba mũi Lam lân Chủy Thủ.

Hai lão già màu tro ngồi trên lưng ngựa ung dung phất bàn tay.

Một đạo chưởng phong phát ra, cuốn mấy mũi Chủy Thủ đầu làm đuôi, đuôi làm đầu bật trở về xuất sứ.

Lão già bật cười lớn :

- Lam Chủy ! Lam Chủy ! ngày nay là ngày đại hạn của người đó !

Con hồng mã lại chồm hai vó trước. Thân hình nó bắn vọt đi.

Lão già đánh ra một chưởng, cuồng phong nổi dậy ầm ầm như trời long đất lở.

Bọn tiêu sư bất quá chỉ là những tên giữ chó đuổi mèo, làm gì có sức chịu nổi một kinh đạo do những tay thầy phát xuất.

Tiếng rú vang lên thê thảm, máu bắn như vòi, xương chi bay như cánh bướm.

Chưởng phong qua rồi, cục trường vắng hết bốn tên tiêu sư.

Lão già áo màu tro bật cười ha hả :

- Các người có biết không, công cuộc tảo từ bọn Huyết Ma Bang đã bắt đầu từ tiêu cục Thần Võ tại Kim Lăng, để trả cái thù ngày nào cũng tại Kim Lăng đã cưỡng bức quần hùng mang ách nô lệ, vì một pháp điểm huyết tối độc.

Mụ già áo xanh vươn ngón tay vỗ ngang một phát.

Chỉ phong vút đi quét qua người một tên tiêu sư, hần chỉ ứ lên một tiếng khẽ, thân hình bị tiện làm hai đoạn, mỗi đoạn ngã về một bên.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp biến sắc, lùi mãi.

Vừa lúc đó, lão già từ cỗ xe thứ ba không rõ thi triển một chiêu thức như thế nào, chỉ thấy đôi vai rung lên là người vút lên không như đợt khói, vẽ một vòng cầu, đáp lại trước mặt Lam Chủy Đại Hộ Pháp cách độ một thước.

Lão già cồm tới một chút, thở một hơi dài vào mặt đại hộ pháp, đoạn quay người tròn một vòng biến mất.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp vừa run vừa lùi vừa ấp úng :

- Người...Người...Ai?...Ai?...

Lão sờ tay lên đầu, một nửa phần tóc đã bị đứt nhẵn đến tận da.

Tiếp liền theo đó lão rú lên một tiếng.

Chỗ cánh tay cụt đã bị ngón tay bí mật chọt vào, máu tuôn ra như xối.

Lão vừa chập choang lùi lại, vừa gọi to :

- Vệ Bắc Hải ?

Thần Ưng Thủ bay tới liền.

Vừa lúc đó lão già xuất hiện trở lại.

Vốn danh là Thần Ưng Thủ, Vệ Bắc Hải có thủ pháp chụp tay như móng chim ưng vồ. Y đỡ tuyệt kỹ chụp tới đối phương.

Lão già không né tránh.

Chờ cho Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải phóng tay tới vừa tầm, nhanh như chớp lão đánh thốc cánh tay lên, chạm vào cổ tay của hắn, rồi cấp tốc lão ngoặt bàn tay xuống, chụp đúng cổ tay hắn, kẹp chặt.

Rồi nhanh như chớp, lão quăng chiếc rương sơn màu đỏ xuống đất, dùng bàn tay rảnh tát mạnh vào mặt Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải năm tát, đoạn buông y ra quật người trở lại bước vội hai bước nhặt chiếc rương lên ôm vào lòng như cũ.

Động tác của lão già diễn ra trong thời gian cái nháy mắt, chính Lam Chủy Đại Hộ Pháp cũng không nhận định kịp.

Bị năm cái tát như trời giáng, thế mà Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải vẫn không xao lãng lệnh gọi của Đại Hộ Pháp. Y vừa vò vò chỗ bị tát vừa hỏi :

- Đại Hộ Pháp có điều chi sai khiến?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp bật cười ghê rợn :

- Vệ Bắc Hải ! Người làm một việc khá hay đấy !

Lão đột nhiên đánh ra một chưởng. Chưởng kinh phát ra xuất kì bất ý, vả lại có bao giờ Vệ Bắc Hải có ngờ đến việc đó, cho lên lão cầm chắc thế nào Tiêu cục chủ Thần Võ phải chết.

Nhưng dù sao Vệ Bắc Hải cũng là một tay hữu hạng trên giang hồ, hấn vẫn thấy kịp Lam Chủy Đại Hộ Pháp xuất thủ, có điều cấp bách quá hấn không kịp né tránh đó thôi. Bất buộc hấn phải vươn tay phản công liền, dù biết rằng mình không phải đối thủ của lão.

Bùng !

Hai chưởng lực chạm nhau, Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải bị chấn động liền lùi lại ba bước.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp cười lớn :

- Vệ Bắc Hải người dám kháng cự không chết phải không?

Một chưởng kinh thứ hai liền theo đó.

Vệ Bắc Hải tiêu hao công lực quá nhiều, phần Đại Hộ Pháp xuất thủ nhanh quá, hấn không còn phản ứng kịp nữa.

Bịch !

Y kêu oái lên một tiếng, hộc máu thành vòi bắn đi xa ngoài sáu thước. Hấn ngã nhào xuống đất, đôi mắt trợn trừng nhìn Lam Chủy Đại Hộ Pháp, miệng lẩm nhẩm :

- Người tàn độc vô cùng !

Thân hình rung lên rồi bất động.

Đẩy ra chưởng kinh thứ hai hạ Thần Ứng Thủ Vệ Bắc Hải, Lam Chủy Đại Hộ Pháp dùng chân khí nhiều, lão cảm thấy công lực tiêu giảm dần như tiêu biến hoàn toàn. Lão mệt nhọc quay đầu về phía cụ già áo màu tro :

- Người...người...

Giọng nói của lão hết sức yếu ớt, lão định nói một câu ngắn ngủi mà không buông tròn luôn một hơi. Lão ngừng lại một chút mới tiếp sức hỏi tiếp :

- Người là ai?

Lão già áo màu tro cười ha hả :

- Lão phu là Địa Tướng đây !

Lam Chủy Đại Hộ Pháp nghe hai tiếng Địa Tướng do lão già áo màu tro thốt lên, run người như đang trong cơn rét. Đôi mắt chớp chớp nhìn đảo đảo, đồng thời gom toàn lực nhún chân nhảy lên không.

Lão già ngồi trên lưng ngựa trông thấy Lam Chủy Đại Hộ Pháp toan chạy, hét to :

- Người chạy mà khỏi được à?

Chưởng phong cuốn tới vù vù chặn đầu đại hộ pháp vừa đáp xuống.

Địa Tướng lão nhân vội đưa bàn tay ra vẫy một phát.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp bị cái vẫy đó hút tạt lão qua một bên, xa hơn hai trượng, bỏ chỗ trống cho chưởng phong của lão già trên mình ngựa bay tới.

Địa Tướng lão nhân đưa một ngón tay dùng phép cách không điểm huyết, điểm vào người Lam Chủy đại hộ pháp , đoạn vừa bước tới bên lão, vừa quay đầu nhìn sang phía con ngựa.

- Để hấn sống, mình còn hỏi hấn mấy câu, hai người nên thu dọn bọn kia nhanh đi !

Địa Tướng vừa kịp hững Lam Chủy Đại Hộ Pháp khỏi ngã xuống đất sau khi bị điểm huyết.

Lão già ngồi trên mình ngựa thúc mạnh đôi gối :

- Tuyệt ca ! Nhanh lên ! Đừng để chúng chạy thoát một tên nào !

Hồng mã hí lên vang rền, xông xáo vào bọn áo tím.
Ngựa quăn đến đâu, tiếng hú vang lên nơi đó, bọn áo tím lần lượt ngã ngựa.
Lão già áo máu tro ngồi trên lưng ngựa, từ từ đưa tay tháo chiếc nạ da người đeo trên mặt.

Một tên áo tím thét lên :

- Trời ! Độc cô tiểu tử !

Hắn phóng chân chạy thục mạng .

Đúng là Độc Cô Thanh Tùng cải dạng thành một cụ già mà mũ già áo xanh ngồi sau lưng chẳng ai khác hơn chính là Lãnh Nhạn Dung.

Từ lúc thoát khỏi vòng vây của Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả, cả hai rời nhanh huyện thành Vu Sơn.

Chạy được một quãng đường Độc Cô Thanh Tùng tỉnh lại.

Cả hai bàn tính với nhau, muốn đối đầu với Vạn Cực Đế Quân, tất phải thỉnh cho kỳ được Địa Tướng lão nhân tái xuất trên giang hồ.

Do đó, cả hai đến Kim Lăng thành, vào Tề Vương biệt phủ, xuống địa đạo, trình bày mọi việc với Địa Tướng lão nhân.

Địa Tướng lão nhân nóng lòng trả thù cho Thiên Tướng lão nhân, song bao thời gian qua không thể rời xác chết của bạn mà đi tìm Vạn Cực Lão Nữ và Vạn Cực Thiên Tôn.

Giờ đây, nghe Độc Cô Thanh Tùng cho biết Vạn Cực Lão Nữ và Đế Quân đã chường mặt trên giang hồ định tác oai tác phúc như thuở nào, dĩ nhiên Địa Tướng lão nhân không cần đợi Độc Cô Thanh Tùng khẩn cầu tha thiết, lão chấp nhận đề nghị của chàng ngay.

Rồi kế hoạch được sắp bày, khởi đầu bằng việc sử dụng Thần Võ tiêu cục đi dẫn dụ bọn đầu sỏ Huyết Ma Bang.

Không ngờ Lam Chủy Đại Hộ Pháp lại tiếp nhận hộ tống tiêu cục và sa vào lưới.

Nhìn tên áo tím đánh chạy chết, Độc Cô Thanh Tùng cười lớn :

- Chạy đi đâu? Vô ích !

Một chưởng Thiên Oai Địa Liệt theo tay chàng thoát ra vút theo tên đó. Thân xác của hắn làm sao chịu nổi một kinh lực kinh thiên động địa?

Thịt xương nát như bắn đi bốn phía, máu phun như mưa.

Lãnh Nhạn Dung bất nhẫn gọi to :

- Thanh Tùng ca ! Nhường cho chúng một sanh lộ !

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn :

- Nhường cho chúng? Nhưng chúng có bao giờ nhường cho mình không? Huống chi hành tung của chúng ta đã bị lộ rồi, phải tận diệt chúng mới giữ được bí mật hoàn toàn !

Bàn tay chàng lại vung lên.

Chưởng thứ hai.

Chưởng thứ ba.

Cục trường trong khoảnh khắc đã được dọn láng.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp nhìn cảnh thảm tử của thuộc hạ, bất giác thở dài :

- Ta uống xừng một thời ngang dọc, tưởng mình là một tay cái thế anh hùng, vô địch trong thiên hạ, giờ mới biết thế nào là trời cao đất dày. Mới cách nhau có một tháng mà tiểu tử đã tiến bộ chừng ấy, thật là trên chỗ tưởng tượng của ta ! Hôm nay rơi vào tay chúng thì mạng ta cầm bằng như chỉ mảnh treo chuông, không hy vọng gì sống sót !

Thu dọn xong bọn tiêu sư và đoàn người áo tím, Độc Cô Thanh Tùng nhìn sang Lam Chủy đại hộ pháp nhếch miện cười lạnh :

- Người là con người tàn độc bậc nhất trên đời, hôm nay người có lời gì nói với chúng ta không?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp bữu môi :

- Tiểu tử ! Người muốn giết thì giết, muốn hành hạ thì hành hạ cần gì phải cao mặt với kẻ sa cơ? Thân phận là một Đại Hộ Pháp Tổng Đàn Huyết Ma Bang, ta không phải là một tay khiếp nhược mà run sợ trước mấy lời dọa nạt suông đầu !

Độc Cô Thanh Tùng cười ha hả :

- Ai không biết cái gan lì của bốn người khát máu như các người ! Nhưng người muốn chết thì cũng không được chết cho dễ dàng đâu !

Bị điểm huyết, Lam Chủy Đại Hộ Pháp bất động toàn thân, chỉ trừ miệng còn nói được, mắt còn nhìn được. Mắng, nghĩ ra cũng vô ích, mà làm gì thì không làm được, lão giương tròn đôi mắt, bắn hào quang chớp ngời sang Độc Cô Thanh Tùng .

Độc Cô Thanh Tùng lúc đó đã xuống ngựa, đến sát Lam Chủy Đại Hộ Pháp.

Chàng quay lại vẫy tay gọi Lãnh Nhạn Dung. Nàng giục ngựa bước tới hỏi :

- Anh bảo gì?

Chàng mỉm cười :

- Em muốn mình xử trí lão như thế nào?

Lãnh Nhạn Dung khoát tay :

- Em không có ý kiến gì cả ! Nhưng Địa Tướng lão nhân đã bảo là người sẽ hỏi cung lão ác ma kia mà ! Hãy để hắn còn nguyên vẹn cho lão nhân !

Nhìn ra xa ngoài hai trượng, Độc Cô Thanh Tùng thấy Địa Tướng lão nhân đang ngồi im lặng dưới đất, đôi mắt nhắm nghiền.

Độc Cô Thanh Tùng bước đến bên cạnh lão nhân vòng tay hỏi :

- Địa Tướng lão tiền bối ! Lam Chủy Đại Hộ Pháp của Tổng Đàn Huyết Ma Bang giết người không tanh máu, tàn độc vô cùng, xin lão tiền bối ra lệnh cho tôi hành hình lão ma, cởi mở oan hồn cho bao nhiêu người bị lão sát hại !

Địa Tướng mở mắt ra, nhìn Độc Cô Thanh Tùng rồi nhìn xác chết nằm ngổn ngang, đoạn từ từ thốt :

- Cha mẹ người, các thúc bá người, bao nhiêu người thân khác của người, hiện bị Huyết Ma Bang quản thúc tại Tổng Đàn, chưa biết được số phận thực sự của họ ra sao, mình cần phải hỏi hắn, hắn là nhân vật cao cấp trong tổ chức, hắn biết rành hơn bọn thuộc hạ nhiều. Như vậy giết hắn ngay bây giờ không có lợi gì cả.

Địa Tướng lão nhân trầm ngâm một chút rồi thốt :

- Hãy thu xếp các xác chết cho gọn đi rồi tính việc hỏi hắn !

Độc Cô Thanh Tùng vâng dạ, vận chưởng phong quét bay xác chết xuống hố sâu, đoạn quét luôn cành gãy lá rơi phủ lên trên.

Chàng trở lại xách bổng Lam Chủy Đại Hộ Pháp lên, nhưng đột nhiên hấn cất tiếng hỏi làm chàng khựng lại :

- Tiểu Tử ! Ta nhớ là con ngựa của người có sắc lông màu trắng sao bây giờ nó lại biến thành hồng mã?

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ :

- Nếu không dùng kế, làm sao che mắt được các người. Bất quá ta tạm thời nhuộm đỏ sắc lông của nó, cho bọn người không nhận ra ngay !

Lam Chủy Đại Hộ Pháp hừ lạnh :

- Người gian hoạt đến đâu cũng chỉ che mắt bọn ta chứ đừng hòng qua mặt Đế Quân. Dù người có trốn tránh đến phương trời nào, Đế Quân cũng sẽ tìm ra được người, người đừng vội đắc ý sớm !

Độc Cô Thanh Tùng cười giòn :

- Vạn Cực Đế Quân là một món đồ trong tầm tay của Địa Tướng lão nhân, muốn lấy lúc nào chả được mà Vạn Cực Đế Quân hòng xưng bá xưng hùng? Mấy mươi năm qua Vạn Cực Đế Quân chốn chui chốn nhủi mới sông sót đó ! Giờ lại chường mặt trên giang hồ, đúng là lão ấy đã đến hồi mặt vận. Con người ta khi tới số thì tự dẫn xác đến tử thần, chính là trường hợp Đế Quân bọn các người đây !

Lam Chủy Đại Hộ Pháp trầm lặng một chút :

- Vạn Cực Thiên Tôn là nhân vật thượng đỉnh trong võ lâm, khắp giang hồ không người địch lại, còn Vạn Cực Đế Quân đã đạt bản lĩnh thông huyền, ngoài ra lại còn có anh hùng hào kiệt bốn phương sông núi theo về, với lực lượng như vậy liệu Địa Tướng lão nhân, đơn thân độc thế, sẽ làm gì được mà hòng đối nghịch cho phí công?

Độc Cô Thanh Tùng ngẩng mặt lên không cười dài cười mãi.

Chàng cười một lúc, đoạn thốt :

- Rồi người sẽ thấy ! Cái gì đến sẽ phải đến !

Chàng đột nhiên thay đổi chiều hướng câu chuyện, định nhân cơ hội này thuyết phục Lam Chủy Đại Hộ Pháp thử xem.

Chàng cười nhẹ :

- Lam Chủy ! Người có bao giờ tưởng rằng một ngày nào đó, chính mắt người nhìn thấy cha con chồng vợ Vạn Cực Đế Quân bị hành hình trước toàn thể võ lâm không?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp điểm nụ cười ngượng :

- Tưởng cũng chẳng tưởng việc đó có quan hệ gì? Cái gì rồi đây cũng vào đấy, tưởng cũng vô ích. Nhưng theo ta nghĩ ngày mà người vừa nói sẽ không bao giờ có. Nếu nó có đi chăng nữa thì tình hình cũng diễn tiến ngược chiều với tiên đoán của người, bởi chỉ nội một Vạn Cực Ảo Nữ thôi, người cũng đã mệt với bà ấy rồi. Bà ấy chừng như có thuật phân thân, lắm khi người đối địch với một nữ nhân mà người chắc là Vạn Cực Ảo Nữ , chừng bắt được rồi, người mới biết là mình nhầm. Bà ấy đã vậy còn chồng bà ra sao nữa? Họ là những con người siêu thần nhập hoá, không tưởng tượng nổi !

Độc Cô Thanh Tùng thoáng giật mình. Chàng suy nghĩ một giây, đoạn trở lại với Lam Chủy Đại Hộ Pháp :

- Người đã gây ra tội ác chồng chất như núi, dù có giết chết người mấy mươi mạng cũng không bù đắp lại được. Nhưng hôm nay ta có thể tha cho người một lần nữa, nếu người chấp thuận điều kiện của ta !

Lam Chủy Đại Hộ Pháp cười lạnh :

- Ta gây tội ác, còn người? Người tưởng rằng xác thân người không tanh máu kẻ vô cơ sao? Người tha chết cho ta? Hừ ! Đừng mong ta tin tưởng vào lời dụ ngọt của người !

Độc Cô Thanh Tùng thét lên :

- Độc Cô Thanh Tùng này không hề sợ sệt gì ai mà phải dối gạt người ! Liệu người có sống ngày nào đi chăng nữa người làm gì được ta chứ? Nên nhìn vào cánh tay cụt mà liệu sức mình sức người !

Lam Chủy Đại Hộ Pháp trầm ngâm một lúc, đoạn gật đầu :

- Được rồi ! Vật điều kiện của người ra làm sao nói cho ta nghe đi ?

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lão một thoáng, đột nhiên chàng bước tới, lục trong mình lão, lấy ra một mũi Chủy Thủ, đảo qua, đảo lại cho ánh thép chớp ngời.

Chàng thốt :

- Điều kiện rất đơn giản, người chỉ cần nói cho ta biết số phận hiện tại của những người thân của ta ra sao, họ còn sống hay bị giết rồi, họ còn sống thì bị giam cầm ở chỗ nào? Ta quyết giữ lời hứa thả người ngay !

Lam Chủy Đại Hộ Pháp lại suy nghĩ một lúc lâu. Trên gương mặt lão đột hiện nét hân hoan, lão hỏi lại :

- Người nói thật chứ? Nếu ta nói tất cả đều đã về châu diêm chúa thì người cũng thả ta nữa sao?

Độc Cô Thanh Tùng chần động toàn thân. Nếu sự thật Kim Xoa Giáo Chủ, Lục Vũ Lệnh Chủ, Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Hàn Ba Kiếm Khách, Thần Phủ Khai Sơn, Huyết Bút Tú Tài và cha con hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách đều bị giết cả, thì chàng mới làm sao?

Nghĩ đến đó chàng thấy màu tang tóc phủ mờ lên chàng, mắt mờ đi, tâm thần bấn loạn chực ngã. Lãnh Nhạn Dung kinh hãi, từ trên mình ngựa nhảy vội đỡ chàng trong vòng tay. Nàng gọi gấp :

- Thanh Tùng ca ! Bình tĩnh ! Đã chắc gì sự tình như vậy đâu ! Hãy giữ vững tinh thần !

Độc Cô Thanh Tùng trấn định niềm xúc động hét to :

- Người có bịa không?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp cười lạnh :

- Nào ta có bảo đó là sự thật đâu ! Ta mới đặt một giả thuyết để hỏi người xem, người có giữ lời hứa hay không nếu giả thuyết đó là sự thật đó mà !

Độc Cô Thanh Tùng cao giọng :

- Vô luận là người nói sao, miễn là đúng sự thật là ta thả người ngay ! Dù người báo cho ta một hung tin cũng thế !

Lam Chủy Đại Hộ Pháp cười lớn.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -